

Pułkownik dr n.med. Bolesław Błażejowski

Prezentujemy kolejny tekst przygotowany przez Pana Stanisława Zajacę przypominający sylwetki polskich oficerów zamordowanych w 1940 roku przez NKWD, którzy zapisali się w historii naszego miasta.

„Energiczny, pełen inicjatywy na zajmowanym stanowisku.

Wybitne poczucie honoru, godności i ambicji. Charakter spokojny, bardzo duża siła woli. Stanowczość i opanowanie. Wybitnie obowiązkowy i pilny. Bardzo duża ambicja pracy. Bardzo duża ideowość. Wybitnie zdyscyplinowany. Posiada duże wiadomości fachowe. Bardzo dobry kierownik i wychowawca”

W ten sposób ocenił w 1928 roku w opinii służbowej Dowódca Okręgu Korpusu Nr VIII w Toruniu gen. bryg. Stefan Paślawski podpułkownika Bolesława Błażejowskiego, Komendanta filii 8. Wojskowego Szpitala Okręgowego w Toruniu, która to filia znajdowała się we Włocławku. W 1940 roku już pułkownik Bolesław Błażejowski jako jeńiec sowieckiego obozu w Kozielsku zamordowany został przez NKWD w Katinii.

Bolesław Błażejowski, syn Hipolita i Adeli, urodził się w dniu 21 stycznia 1890 roku w Ilince koło Kijowa na Ukrainie. Po ukończeniu szkoły powszechnej w rodzinnej miejscowości rozpoczyna naukę w gimnazjum klasycznym w Kamieńcu Podolskim, które kończy w 1908 roku. W tym samym roku rozpoczyna studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu w Kijowie, które kończy w 1914 roku.

W lipcu 1914 roku, tuż przed wybuchem I wojny światowej, powołany zostaje do służby w armii rosyjskiej i jako lekarz przydzielony zostaje do 44. Dywizji Piechoty. Po kilku miesiącach przeniesiony zostaje służbowo do 21. Dywizji Kawalerii i zostaje komendantem szpitali polowych na froncie. Na początku 1918 roku zabrany zostaje do niemieckiej niewoli i osadzony w obozie w Dorpot. Trwała jeszcze I wojna światowa, kiedy w październiku 1918 roku wychodzi z niewoli iznaczony zostaje na stanowisko lekarza w szpitalu powszechnym w Lackoronie, gdzie pracuje do sierpnia 1919 roku.

W dniu 28 sierpnia 1919 roku wstępuje ochotniczo do Wojska Polskiego w stopniu porucznika i przydzielony zostaje do szpitali polowych, i bierze udział w wojnie polsko-sowieckiej. Na froncie w 1920 roku jest awansowany na kapitana. Po zakończeniu wojny polsko-sowieckiej w 1921 rokuznaczony zostaje na szefa sanitarnego 21. Dywizji Piechoty, a w 1922 roku zostaje naczelnym lekarzem Dowództwa Okręgu Korpusu Nr VIII w Toruniu. W 1923 roku kończy kurs w szkole aplikacyjnej i awansowany jest majorem. W latach 1922-1926 jest naczelnym lekarzem 15. Pułku Artylerii Polowej w Bydgoszczy. W 1927 roku zostaje komendantem filii we Włocławku Szpitala Okręgowego w Byd-

goszczy, gdzie w 1926 roku awansowany jest na podpułkownika. Będąc komendantem filii szpitala we Włocławku bardzo aktywnie współpracuje z nieetatowym sanatorium wojskowym w Ciechocinku, nadzorując działalność tego sanatorium oraz wspiera je podległą mu kadrą lekarską. W 1929 roku w stopniu podpułkownikaznaczony zostaje na komendanta szpitala-sanatorium wojskowego w Ciechocinku. Jako komendant tego szpitala-sanatorium obok sezonu letniego trwającego od maja do października wprowadza dodatkowy sezon trwający cztery miesiące (od grudnia do końca marca). Powiększa nadto możliwości tego sanatorium do około 300 łóżek. Personel lekarski w okresie kierowania przez niego sanatorium w Ciechocinku stanowili przeważnie lekarze z filii Szpitala Okręgowego we Włocławku, której to filii był wcześniej komendantem. Wzorowa służba i praca w ciechocińskim sanatorium przynosi mu w końcu 1930 roku awans na Komendanta 8. Wojskowego Szpitala Okręgowego w Toruniu, gdzie w 1933 roku awansowany jest na pułkownika. W 1934 roku przeniesiony zostaje służbowo na stanowisko Komendanta 5. Wojskowego Szpitala Okręgowego w Krakowie.

W 1938 roku zostaje komendantem Okręgowego Szpitala Wojskowego w Dowództwie Okręgu Korpusu II w Lublinie. Na tym stanowisku zastał go wybuch II wojny światowej. Pracę jego w lubelskim Szpitalu Okręgowym tak oto ocenił Szef Departamentu Zdrowia Ministerstwa Spraw Wojskowych gen. bryg. dr Ruppert:

„Sumienny i pilny oficer. Pełen najlepszych chęci, ideowy, bardzo zdolny jako Szef Sanitarny Dowództwa Okręgu Korpusu II”.

W pierwszych dniach września 1939 roku Dowództwo i Sztab Okręgu z jego dowódcą gen. bryg. Mieczysławem Smorawińskim opuszcza Lublin i przegrupowuje się w kierunku wschodnim celem rozwijania szpitali polowych. W nocy z 20/21 września cała kolumna dowództwa i sztabu okręgu została zabrana w rejonie Włodzimierza Wołyńskiego do sowieckiej niewoli. Płk Bolesław Błażejowski osadzony został wraz z grupą oficerów sztabu, w tym z dowódcą okręgu gen. Smorawińskim w obozie w Kozielsku. Wiosną 1940 roku został on zamordowany przez NKWD w lesie katyńskim. Nazwisko jego figuruje na liście wywozowej NKWD polskich oficerów z obozu w Kozielsku do lasu katyńskiego. Nr listy 015/2 pozycja 58.

Idąc na wojnę pozostawił w domu, w Lublinie żonę Marię i dwie córki, Annę lat 16 i Krystynę lat 8.
Stanisław Zajac